

OSCAR WILDE

LA IMPORTÀNCIA
DE SER FRANK

VERSIÓ DE JAUME MELENDRES

Institut del Teatre
Diputació de Barcelona

OSCAR WILDE

LA IMPORTÀNCIA
DE SER FRANK

VERSIÓ I PRÒLEG DE JAUME MELENDRES

Institut del Teatre

INSTITUT DEL TEATRE
DE LA DIPUTACIÓ DE BARCELONA
Director: Pau Monterde

BIBLIOTECA POPULAR DE TEATRE CLÀSSIC UNIVERSAL
Director de la col·lecció: Josep M. Carandell

Comissió de Publicacions:
Montserrat Álvarez-Massó
Carles Batlle
Sergi Belbel
Josep M. Carandell
Francesc Castells
Feliu Formosa
Jaume Melendres
Pau Monterde
Francesc Rodellas

Títol original: *The Importance of Being Earnest*
© de la traducció: Jaume Melendres, 1998
Disseny gràfic: SDD

Primera edició: abril, 1998

Propietat d'aquesta edició (incloent-hi el disseny de la coberta):
Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona
Carrer de Sant Pere més baix, 7. 08003 Barcelona
Telèfon: 268 20 78. Fax: 268 10 70

Impressió: Liberdúplex, s.l.
Dipòsit legal: B-1919-1998
ISBN: 84-7794-545-4

Exemplar no venal

LA IMPORTÀNCIA DE LES FORMES PRENYADES O L'HOME DEL GIRA-SOL AL TRAU

Com que a mi també em sembla aconsellable ser franc (almenys en qüestions intel·lectuals), he de declarar que aquesta traducció no és una transcripció exacta del text original per la senzilla raó que —molt més que altres autors— Wilde es resisteix a la literalitat... Wilde juga amb les paraules segons les regles del seu propi terreny idiomàtic, és a dir, segons la seva singularitat sintàctica i lèxica, les seves homofonies o cacofonies i les associacions que poden suscitar. El mateix títol de l'obra és una advertència al lector/espectador, una manera de recordar-li que les paraules no solament signifiquen en (i per) elles mateixes, sinó també per la seva proximitat amb d'altres (com per exemple el patronímic Ernest i l'adjectiu *earnest*, «seriós», «formal»): sempre són armes de doble tall perquè, si bé per una banda apunten al concepte estricte (o ho fan veure), per l'altra s'obren a significacions fluctuants, a una equivocitat sense la qual, entre altres desgràcies, no existiria la ironia. D'acord amb aquest principi, m'he permès alguns jocs de paraules que no són a l'original (el títol en primer lloc, per evitar l'absurda translació literal *La importància de dir-se Ernest*), en la injustificable presumpció que Wilde potser també els hauria inventat si hagués escrit en català en comptes de fer-ho en l'anglès d'aquell Imperi Britànic que primer el va adorar i després el va sacrificar ignominiosament en nom de la moral per partida doble.

Així doncs, *La importància de ser Frank* és una versió, el vessament d'un líquid verbal en un altre recipient lingüístic. No és, però, sota cap concepte, una adaptació, és a dir, aquella sovint frívola (per no dir insultant) operació que consisteix a modificar les coordenades espaciotemporals de l'original en la creença —per exemple— que el dilema entre l'ésser i el no ésser se'm farà més colpidor si Hamlet porta pantalons texans, o que entendré millor la dimensió sadomasoquista de l'educació si el senyor Higgins del *Pigmalió* de Shaw surt del Liceu i no del Covent Garden; i que, per escriure, em priva d'un dels majors plaers que l'art dramàtic ens ofereix: travessar els túnels del temps pagant un peatge francament irrisori, veure el passat ni que sigui virtualment.

Aquest principi —procurar no adaptar(-se) mai, en tot cas adoptar, plagiar si convé— hauria de ser d'aplicació general, però encara més en el cas de Wilde: qualsevol intent de manipulació de la seva obra equivaldrà a destruir-la en la seva mateixa essència, en la seva estructura, en la seva coherència formal. Wilde, en efecte, no és un autor de comèdies costumistes, o d'altres comèdies, anomenades «de saló»; no és un Arniches, ni un Rusinyol, ni un Feydeau, i ni tan sols un Ibsen: és un destacat teòric de la seva època, al·ment provocador tenint en compte que viu i crea en plena era isme, defensant de pensament, paraula i obra uns pressupòsits estètics i filosòfics totalment contraris a aquest moviment, «prerafaelites», que trobem recollits sobretot en dos articles, primer publicats a la revista *Nineteenth Century* i inclosos a l'assaig *Intentions* l'any 1891, el mateix en què Jack Thomas Grein fundava a Londres l'Independent Theatre Club, seguint el model del Théâtre Libre d'Antoine. Els títols dels articles són perfectament reveladors: «La decadència de la mentida» (1889) —una decadència que Wilde deplorava— i «El crític com a artista» (1890). Dit d'una manera molt sintètica, per a

Wilde la finalitat de l'art no és reflectir la vida; és, ben al contrari, constituir-se en *un model per a la vida* per permetre a la realitat grollera i vulgar *emmirallar-se* en alguna cosa superior, de la mateixa manera que en la seva personal versió del mite de Narcís no és aquest qui s'emmiralla al llac, sinó el llac qui contempla la seva pròpia bellesa reflectida a les pupil·les de Narcís. L'art és, per tant, una ficció autònoma, emancipada de les «càmeres ocultes» que els Zolas i companyia volien instal·lar sobre la societat humana. Des d'aquest postulat clarament antiplatònic (que no justifica l'art per l'existència d'una realitat prèvia o «ideal» a la qual cal assemblar-se), Wilde proclamarà —uns anys abans que ho facin els formalistes russos i, a la seva manera, Brecht—, que la gran poesia neix del «culte a la forma». És a dir, en darrer terme, del culte a la mentida, a l'artifici; un artifici que no ha de ser amagat de manera vergonyant, sinó, ben al contrari, proclamat amb orgull, posat de manifest i, sobretot, convertit en manifest.

S'ha dit sovint que *The Importance of Being Earnest* —estrenada el 1895, el mateix any de la mort de Lewis Carroll, l'autor d'*A través del mirall*, el mateix any en què Wells publica *La màquina del temps* i s'inventen el cinema i els raigs X— és la millor de les obres teatrals de Wilde. I és veritat. Però no només perquè conté escenes dignes de figurar en la més selectiva de les antologies del teatre universal (passat i futur) com, per exemple, l'interrogatori prematrimonial de lady Bracknell a John Worthing, o la memorable declaració «en diferit» d'Algernon Moncrieff a Cecily Cardew, sinó perquè Wilde hi aplica fins a les últimes conseqüències el seu dogma estètic: si l'art no ha d'agafar la vida com a model, el seu model *nomes pot ser l'art anterior*, només de la forma artística pot neixer una altra forma artística. En altres paraules, l'art és sem re aròdic, és el cant d'a gú que ha sentit abans el cant dels altres, que se n apodera i el desplaça, i el decanta en recantar-lo. En-

cara més, *La importància de ser Frank* és una metaparòdia, una paròdia de paròdies: la paròdia d'un «melodrama realista» que és, en ell mateix (sovint de manera involuntària), la paròdia d'una tragèdia que ja va néixer amb Tèspis com un *odos* individual al costat (*para*) del cant col·lectiu del cor dionisiac. *La importància de ser Frank* es troba, doncs, al final d'una llarga cadena de deformacions progressives de formes artístiques anteriors. De depuracions formals.

Aquesta constatació no tindria gaire interès si no en poguéssim extreure —és la funció de la teoria— indicacions útils per a l'escenificació del text, un privilegi que els déus m'han atorgat en tres ocasions al llarg de catorze anys. El primer muntatge (Teatre Condal, Barcelona 1983) va provocar l'efecte revulsiu de presentar una comèdia de saló «sense saló», sense ni un sol sofà o butaca a l'escenari, sota les llums colpidores de la farsa, accentuant els perfils grotescs, buscant el gag «gestual» fins al punt de transvestir alguns dels personatges femenins; era un muntatge dictat per la idea que parodiar significa necessàriament caricaturitzar, convertir els personatges en titelles, i que la condició per fer riure els espectadors és riure's, primer que res, dels personatges. Aquest decantament cap a la farsa (que vaig mantenir en el segon muntatge, encara que més apaivagat) no va ser un acte *contra natura*: la dimensió farsesca ja era en el text, i jo no havia fet altra cosa que subratllar-la, sense plegar-me als preceptes del model pretesament realista de la interpretació de l'alta comèdia anglesa, que es resumeixen en un: com més elegant sigui l'actor, més realista serà. No era, sens dubte, el punt de vista de Wilde, l'home que es passejava pels salons aristocràtics de Londres amb un gira-sol al trauc.

Ara bé, si *The Importance of Being Earnest* és una paròdia, una forma de formes (com les nines russes plenes, per dins, de nines russes) prenyada per totes les formes paro-

diades, ¿no podríem tractar escènicaament *La importància de ser Frank* explorant, per exemple, la seva dimensió dramàtica, de (melo)drama? ¿No podria ser que al text de Wilde, sota la seva comicitat sísmica, sota el rutilant desplegament de jocs i enginys verbals, hi hagués alguna cosa més? ¿I si les màscares tinguessin rostre? ¿I si el destí de *La importància* no fos fer riure a qualsevol preu?

Són les preguntes que em vaig fer en el darrer dels tres muntatges (1997), i la resposta és afirmativa: és possible *no fer riure necessàriament* amb un Oscar Wilde que semblava condemnat a la comicitat estrepritosa; és possible transformar l'expulsió violenta de l'aire que anomenem «riallada» en una suspensió corprenedora de l'alè de l'espectador. Aleshores, si els construïm en aquesta oculta dimensió, els personatges de Wilde deixen de ser siluetes o arquetips, i es converteixen en éssers ficticis (però de carn i ossos: en això consisteix la meravella del teatre) que viuen les seves decisions com un problema real, no com un pretext per a la hilaritat del públic. Aleshores queda clar que en una comèdia no són ells, els personatges, els qui fan riure, sinó en tot cas les situacions en què es veuen immersos, i que els bons actors són aquells que al marge del seu histrionisme, de la seva «vis còmica» —a la manera dels Capris i Morans—, serveixen la situació i la interpreten com un drama, és a dir, *com una acció*, no com un gag. Aleshores és possible, fins i tot, que Miss Prism (Lali Feliu al darrer muntatge) faci la seva grotesca confessió —«vaig posar el nen a la maleta i el manuscrit al cotxet»— sense que rigui cap espectador, de tal manera que un error vodevilesq quedí convertit, així, en allò que era inicialment: una veritable hamartia tràgica.

En realitat, aquesta experiència no fa altra cosa que reconfirmar la validesa de la més moderna —fins ara— de les teories actorals, nascuda al segle XVIII, el segle de les llums. Enfront de la teoria feudal de l'*emploi*, que postulava, amb

Sainte-Albine,¹ que a cada *gènere* (tragèdia, comèdia, drama) li correspon un tipus d'actor distint, predestinat pel gen(ere), Wilde exigeix un intèrpret total, algú que posseixi tots els registres actorals, que són en darrer terme els de l'acció pura. Només aquest intèrpret a-genèric (però amb sexe), pot mostrar la complexitat del comportament humà i la riquesa del teatre sense plegar-se a convencions restrictives. L'actor total, l'actriu que reclamava el dandy del gira-sol ha de provocar a l'escenari —tal com va dir un dels seus mestres, l'obscur professor oxfordià Walter Horatio Prater— «les màximes pulsacions possibles dins el temps que ens ha estat concedit»; ha de ser capaç —afegirà Oscar— «de divertir-nos terriblement», sense oblidar mai que en les matèries decisives «és més important l'estil que la sinceritat».

JAUME MELENDRES

1. Rémond de Sainte-Albine (1699-1778) també és un home del XVIII però encara encarna (a *L'actor*, 1747) la concepció medieval de l'art actoral. No perquè sí, és l'oponent innominat de la *Paradoxa sobre l'actor*, de Diderot. Aquesta idea anacrònica, la de l'*emploi*, encara la trobem en els programes d'algunes institucions d'ensenyament actoral que intenten convertir la distinció dramaturgica entre gèneres en un paradigma interpretatiu i organitzen la seva pedagogia com un recorregut a través dels gèneres.

NOTÍCIA BIOBIBLIOGRÀFICA

Oscar Wilde va néixer a Dublín l'any 1854 en un ambient culte i sense la majoria dels prejudicis del lloc i de l'època. Va estudiar a Oxford, on va tenir com a mestres el crític i historiador de l'art John Ruskin (autor de *Modern Painters*, 1843-1860, i de *The Political Economy of Art*, 1857) i Walter Pater, estudiós i defensor de la pintura pre-rafaelita. Wilde va residir alternativament a Londres i a París, amb freqüents viatges a Itàlia, Grècia i el nord d'Àfrica. El 1882 va impartir un cicle de conferències als Estats Units, seguides amb escandalitzada expectació. El 1884 es va casar amb Constance Lloyd i d'aquest matrimoni —que aviat va naufragar— en van néixer dos fills. La seva relació sentimental amb Lord Alfred Douglas, fill del marquès de Queensberry, va fer que l'aristocràcia i la burgesia britàniques —que fins aleshores l'idolatraven— se li gressin d'esquena i que fos processat. El 1895 fou condemnat per homosexualitat a dos anys de treballs forçats i, després de complir la pena, es va refugiar a París, on va morir l'any 1900 en la més profunda misèria i abandonat per tothom.

Després d'un primer recull de poemes (*Poems*, 1881), Wilde va publicar un volum de faules per a adults (*The Happy Prince*), sentimentalistes i moralitzadores, del qual va néixer, el 1891, *The House of Pomegranates*. De seguida, però, es va decantar per una literatura (*Lord Arthur Savile's Crime*, 1891) presidida per un sentit de l'humor, anarquit-

zant i provocador, que constitueix una de les constants de la seva obra i —sobretot— de la seva vida. *El retrat de Dorian Gray* (*The Picture of Dorian Gray*, també del 1891) va convertir-se de seguida en l'evangeli d'un decadentisme que Wilde havia predicat irònicament, encara que no sempre fos interpretat així pels seus seguidors. A partir del 1892, amb *El ventall de Lady Windermere* (*Lady Windermere's Fan*), inicia una brillant trajectòria teatral —massa brillant, segons algunes opinions— que inclou *Una dona sense cap importància* (*A Woman of no Importance*, 1893), *Salomé* (del mateix any, escrita per a Sarah Bernhardt), *Un marit ideal* (*An Ideal Husband*, 1895) i *The Importance of Being Earnest*, estrenada el 14 de gener del 1895 i no publicada fins el 1899.

LA IMPORTÀNCIA
DE SER FRANK

PERSONATGES

JOHN WORTHING
ALGERNON MONCRIEFF
REVEREND CANON CHASUBLE
LANE, *majordom*
MERRIMAN, *criat*
LADY BRACKNELL
GWENDOLEN FAIRFAX
CECILY CARDEW
MISS PRISM, *institutriu*

ACTE PRIMER

Un saló a casa d'ALGERNON MONCRIEFF, a Half-Moon Street, decorat luxosament i artísticament moblat. Se sent un piano a la sala del costat.

LANE prepara el te. Quan la música deixa de sonar, entra ALGERNON.

ALGERNON: Ho has escoltat, Lane, això que acabo de tocar?

LANE: Mai no he cregut que escoltar sigui de bona educació, senyor.

ALGERNON: Doncs això que t'has perdut. No sóc un bon pianista —això és a l'abast de tothom— però jo hi sé posar expressió. En matèria de piano, el sentiment és el meu punt fort. La raó, la guardo per a la vida.

LANE: És clar, senyor.

ALGERNON: I ja que parlem de la raó de la vida, has preparat els canapès de cogombre per a lady Bracknell?

LANE, *ensenyant-li una safata*: Sí, senyor.

ALGERNON examina la safata. Agafa dos canapès i s'asseu al sofà.

ALGERNON: Oh, per cert, Lane, he vist al teu dietari que dijous, quan van venir a sopar lord Shoreman i el senyor Worthing, es van buidar vuit ampolles senceres de xampany.

LANE: Sí, senyor; vuit i mitja.

ALGERNON: Mai no he entès per què els majordoms dels homes solters són sempre tan aficionats al xampany. T'ho pregunto per pura curiositat intel·lectual.

LANE: Ho atribueixo a l'alta qualitat del licor, senyor. He comprovat que a les cases dels homes casats el xampany no sol ser de primera categoria.

ALGERNON: Déu meu! Fins en aquest punt és desmoralitzador el matrimoni?

LANE: Oh, no! Opino que és un estat molt agradable, senyor, encara que fins ara en tingui molt poca experiència personal. Només he estat casat una vegada. Va ser per un malentès que hi ha haver entre un servidor i una senyoreta.

ALGERNON: Saps que mai no m'ha interessat gaire la teva vida familiar, Lane.

LANE: És clar, senyor; no és un tema interessant. Ni per a mi mateix.

ALGERNON: M'ho imagino. Pots anar a fer les teves coses, Lane.

LANE: Gràcies, senyor.

LANE surt.

{ ALGERNON: No semblen gaire elevades, les idees de Lane sobre el matrimoni. Em pregunto de què ens podran servir els inferiors, si no són capaços de donar-nos un bon exemple. Pel que sembla, com a classe, ja no tenen cap sentit de la responsabilitat moral.

Entra LANE.

LANE: El senyor Frank Worthing.

Entra JOHN. LANE surt.

ALGERNON: Com estàs, Frank? Què hi fas, a Londres?

JOHN: Com tothom: mirar de divertir-me. I tu menjant, com sempre, Algy!

ALGERNON: T'inc entès que a les cases com cal és costum prendre alguna cosa a les cinc. I on has estat des de dijous, si es pot saber?

JOHN: Al camp.

ALGERNON: Al camp?

JOHN: Sí, un lloc on la millor diversió és avorrir-se mortalment. Ei, què són totes aquestes tasses i aquests extravagants canapès de cogombre? Esperes algú per prendre el te?

ALGERNON: La tia Augusta i Gwendolen.

JOHN: Magnífic!

ALGERNON: Però em temo que a la tia Augusta no li farà cap gràcia trobar-te aquí.

JOHN: I es pot saber per què?

ALGERNON: Perquè no solament tu coqueteges amb Gwendolen sinó que, a més, ella coqueteja amb tu.

JOHN: Estic enamorat de Gwendolen. He vingut expressament per declarar-me-li.

ALGERNON: Em pensava que havies vingut a divertir-te, i no per negocis.

JOHN: Per què ets tan poc romàntic?

ALGERNON: No veig què pot tenir de romàntic declarar-se. No t'adones que et poden contestar que sí? Gairebé sempre et diuen que sí, tinc entès, i aleshores adéu desig! La incertesa és l'essència dels idil·lis.

JOHN: Estic d'acord amb tu, Algy, i sé molt bé que el divorci és una institució destinada a recordar-ho als desmemoriats.

JOHN agafa un canapè de cogombre.

ALGERNON: I fes el favor de no tocar els canapès de cogombre! Són per a la tia Augusta i només me'ls puc menjar jo, que sóc el seu nebot. Agafa els de mantega, si vols, que són per a Gwendolen. La fan tornar boja.

JOHN, *que agafa canapès de mantega*: És una noia amb bon gust.

ALGERNON: Però no te'ls mengis tots. O et penses que ja esteu casats? Encara que, ben mirat, no ho estareu mai.

JOHN: Ah, no? I per què?

ALGERNON: En primer lloc, perquè una dona no es casa mai amb l'home amb qui coqueteja: no li sembla decent. Precisament per això hi ha tants solters al món.

JOHN: Quina bestiesa!

ALGERNON: I en segon lloc, no penso donar el meu consentiment.

JOHN: El teu consentiment?

ALGERNON: No oblidis, John, que Gwendolen és la meva cosina. I no el penso donar a causa de Cecily.

JOHN: Cecily?

ALGERNON: Sí, aquesta Cecily que tu saps.

JOHN: No conec cap Cecily!

ALGERNON li ensenya una petaca.

ALGERNON: I què me'n dius, d'això?

JOHN: La petaca que havia perdut!

ALGERNON: Te la vas deixar aquí dijous passat, després de beure't vuit ampolles i mitja de xampany.

JOHN: Torna-me-la.

ALGERNON: No és pas teva. Ho dedueixo per la dedicatòria que hi ha gravada.

JOHN: Hi ha coses que una persona educada no hauria de llegir!

ALGERNON: Apa, home! Més de la meitat de la cultura moderna es basa en coses que no s'haurien de llegir. La dedicatòria és d'una dona que es diu Cecily, i tu m'has assegurat que no en coneixes cap.

JOHN: Molt bé. Si tant t'interessa, et diré que Cecily és una meva tia.

ALGERNON: Però aquí hi diu «La teva petita Cecily que t'estima tant».

JOHN: Què té d'estrany? Han de ser sempre velles, les ties? O potser no neixen joves? Au, torna-me-la!

ALGERNON: Espera! Aquí hi diu exactament: «La teva petita Cecily que t'estima tant, oncle John». Admeto que tinguis ties joveníssimes, però que et tractin d'oncle, ho trobo una mica estrany. I a més, tu no et dius John, sinó Frank. És amb aquest nom que tothom et coneix a Londres. Mira, aquí tinc una targeta teva: «Frank Worthing, Albany Street».

JOHN: Em dic John, i no Frank.

ALGERNON: O sigui que no eres franc i ens has enganyat?

JOHN: Sóc Frank a Londres, i John fora de Londres. Aquest regal me'l van fer fora de Londres. Ho entens, ara?

ALGERNON: No. Val més que m'ho confessis tot d'un cop.

JOHN: Primer torna'm la petaca.

ALGERNON: Té. I ara, sigues franc amb mi.

JOHN: És molt senzill, t'ho explicaré. El senyor Thomas Cardew, al cel sia, em va adoptar quan jo era molt petit i, abans de morir, em va nomenar tutor de la seva néta Cecily. I Cecily, per raons de respecte que tu ets incapaç d'entendre, em tracta d'oncle. Viu fora de Londres, amb la seva institutriu, miss Prism.

ALGERNON: On?

JOHN: No n'has de fer res.

ALGERNON: I per què, el canvi de nom?

JOHN: Un tutor ha de mantenir una moralitat molt rigorosa. Ara bé, una moralitat així no li fa cap bé a una persona jove i plena de vitalitat com jo. O sigui que per poder venir sovint a Londres i evitar murmurations, em vaig inventar un germà que es diu Frank i duu una vida tan dissipada que m'obliga a intervenir cada dos per tres. Ve't aquí la veritat pura i senzilla.

ALGERNON: La veritat ni és pura, ni és senzilla. Si ho fos, la vida seria molt avorrida i la literatura moderna no existiria.

JOHN: Potser valdria més.

ALGERNON: O sigui que ets un dels bunburistes més astuts que mai he conegut.

JOHN: Bunburista? Què vol dir bunburista?

ALGERNON: Tu, per poder venir a Londres quan vols, t'has inventat un germà. Doncs bé: jo, per poder-me escapar de Londres quan em ve de gust, m'he inventat un amic que es diu Bunbury, que està molt malalt i viu al camp. Val tot l'or del món, aquest amic meu. Gràcies a ell, per exemple, aquesta nit podré sopar amb tu i escapar-me del compromís que tenia amb la tia Augusta.

JOHN: Jo no sóc un bunburista. He decidit matar el meu germà si Gwendolen em diu que sí. I encara que no m'ho digui. Cecily comença a interessar-se massa per Frank. I, a mi, aquesta història ja no em fa cap gràcia. T'aconello que tu també liquidis aquest amic teu... que es diu d'una manera tan rara.

ALGERNON: No penso trencar amb Bunbury per res del món. I si algun dia et casaves, cosa que em sembla improbable, t'aniria molt bé conèixer algun Bunbury. Ai d'aquell que es casa sense tenir un Bunbury a mà!

JOHN: Quina bestiesa! Si em caso amb Gwendolen, un Bunbury no em farà cap falta.

ALGERNON: Aleshores li farà falta a la teva dona. O potser no saps que a la vida matrimonial dos no es fan companyia però tres sí?

JOHN: Aquesta és la teoria corruptora que està escampant des de fa mig segle el teatre francès.

ALGERNON: Les bones famílies angleses han demostrat que és veritat en la meitat de temps.

JOHN: Para de fer-te el cínic! És massa fàcil.

ALGERNON: No t'ho creguis: hi ha molta competència.

Sona el timbre de la porta d'entrada.

ALGERNON: Ah, deu ser la tia Augusta. Només els parents i els cobradors truquen d'aquesta manera wagneriana. Escolta: em convidaràs a sopar aquesta nit si me l'emporto durant deu minuts perquè puguis declarar-te a Gwendolen?

JOHN: Si no em queda altre remei...

ALGERNON: Espero que compleixis la teva paraula. Amb les coses de menjar no s'hi juga.

Entren LADY BRACKNELL i GWENDOLEN.

BRACKNELL: Hola, Algernon. Veig que fas molt bona cara. Això vol dir que n'has fet alguna. La bona cara i el bon comportament no coincideixen gairebé mai.

Descobreix JOHN i li dedica una freda salutació amb el cap.

ALGERNON, a GWENDOLEN: Déu meu, estàs elegantíssima, avui.

GWENDOLEN: Jo sempre sóc elegant. No és així, senyor Worthing?

JOHN: Avui ha arribat als límits de la perfecció.

GWENDOLEN: Oh, no em desanimi! Què faré a partir d'ara si no puc seguir perfeccionant-me?

BRACKNELL: Perdona, Algernon, que arribi una mica tard. He hagut de passar a veure lady Harbury, que acaba de quedar-se vídua. Oh, no sembla la mateixa. S'ha tret vint anys de sobre, com a mínim! I ara, on són el te i els canapès de cogombre que m'havies promès?

ALGERNON, *comprovant horroritzat que se'ls ha menjat tots*: Em sap molt de greu, tia Augusta. Lane ha anat

dues vegades a la plaça aquest matí i no ha trobat ni un cogombre. Ni pagant-los al comptat.

BRACKNELL: No hi fa res, Algernon, ja he menjat pastissets a casa de lady Harbury, que ara es dedica en cos i ànima als plaers de la vida fins al punt que els cabells, en comptes de tornar-se-li blancs, se li han tornat rossos. Per cert, Algernon, et tinc una gran sorpresa per al sopar d'aquesta nit: seuràs al costat de Mary Farquhar. Una dona excepcional, encara enamorada del seu marit!

ALGERNON: Em temo, tia Augusta, que no podré tenir el plaer de sopar amb vostè avui. Acabo de rebre un telegrama. Bunbury ha tingut un altre atac i està molt greu. Em veig obligat a anar-hi.

BRACKNELL: Per què et tries amics amb tan poca salut, Algernon?

ALGERNON: Hi ha coses que no es trien, tia Augusta.

BRACKNELL: Doncs ell hauria de triar entre curar-se o morir-se definitivament. No es pot ser tan indecís! Digue-li de part meva que dissabte vinent no li autoritzo cap atac perquè et necessito per al concert que he programat. Em cal algú com tu per donar conversa, sobretot ara que ja som a final de temporada i la gent ja no sap què dir-se.

ALGERNON: L'hi diré si encara no ha entrat en coma. Però la idea del concert em sembla excel·lent. I alhora delicada, si no es tria bé el repertori. Vingui amb mi a la sala del piano, i li ensenyaré el programa que ara mateix se m'acaba d'acudir.

BRACKNELL: Però res de cançonetes franceses, em sents? La gent les troba indecoroses. S'hi veu retratada i ho considera una ofensa. Gwendolen, vine!

GWENDOLEN: Ara vinc, mare.

LADY BRACKNELL i ALGERNON *surten*.

JOHN: Un dia esplèndid, oi, senyoreta Fairfax?

GWENDOLEN: Li prego que no em parli del temps, senyor Worthing. Quan algú em parla del temps, sé que duu una altra intenció i això em posa nerviosa.

JOHN: Jo duc una altra intenció.

GWENDOLEN: Ja m'ho pensava. De fet, no m'equivoco mai.

JOHN: Voldria aprofitar l'absència temporal de la seva mare per...

GWENDOLEN: Doncs vingi. A la meua mare li encanta tornar abans d'hora.

JOHN: Senyoreta Fairfax, des del dia que la vaig conèixer, li tinc una admiració que cap altra dona... Quan la vaig conèixer...

GWENDOLEN: Ja ho sé. I m'hauria agradat que vostè fos més amable amb mi, sobretot en públic. Vostè exerceix damunt meu una irresistible fascinació. Fins i tot abans de conèixe'l, vostè no m'era indiferent. Suposo que ja sap, senyor Worthing, que vivim una època plena d'ideals. De fet, les revistes literàries més cares i els sermons dels capellans no paren de recordar-nos-ho. Doncs bé, sàpiga que el meu ideal ha estat sempre donar el meu amor a un home que es digui Frank. Hi ha alguna cosa en aquest nom que m'inspira una total confiança. I així que Algernon em va dir que tenia un amic que es deia Frank, vaig saber que estava destinada a estimar-lo.

JOHN: I realment m'estima, Gwendolen?

GWENDOLEN: Apassionadament!

JOHN: Amor meu, quina felicitat!

GWENDOLEN: Frank del meu cor!

JOHN: Però he de pensar que si no em digués Frank no m'estimaria?

GWENDOLEN: Vostè es diu Frank! La seva pregunta és una especulació filosòfica i ja sap que la filosofia pràcticament no té res a veure amb la realitat.

- JOHN: Sí, ja ho sé. Però, per ser-li sincer, m'és del tot igual dir-me Frank o un altre nom. De fet, no crec que sigui el nom que em convé més.
- GWENDOLEN: Li va de meravella. És un nom diví. Musical. Produeix vibracions.
- JOHN: Jo trobo, Gwendolen, que hi ha piles de noms molt més bonics. Per exemple, John és encisador.
- GWENDOLEN: John? No! No té la més mínima musicalitat, cap vibració. Tots els Johns que conec són homes vulgars i compadeixo les dones que s'han casat amb Johns. Probablement no han sabut mai què és un moment d'èxtasi o d'intimitat.
- JOHN: Gwendolen, si és així m'hauré de fer batejar de seguida... Vull dir, que hauríem de casar-nos de seguida.
- GWENDOLEN: Casar-nos, senyor Worthing?
- JOHN: M'havia semblat entendre que no li era indiferent...
- GWENDOLEN: L'adoro. Però vostè encara no se m'ha declarat. No hem parlat de casament. Aquest tema encara no l'hem abordat.
- JOHN: Bé... Puc declarar-me?
- GWENDOLEN: Crec que és una ocasió excel·lent. I perquè després no s'endugui un disgust, li faig saber que li diré que sí.
- JOHN: Gwendolen!
- GWENDOLEN: Sí, senyor Worthing, volia dir-me alguna cosa?
- JOHN: Vostè sap què li vull dir.
- GWENDOLEN: Sí, però no ho diu.
- JOHN, *agenollant-se*: Gwendolen, vol casar-se amb mi?
- GWENDOLEN: És clar que vull, amor meu. Però t'ha costat molt dir-m'ho. Em sembla que en matèria de declaracions no hi tens gaire experiència.
- JOHN: Ets l'única dona a qui...
- GWENDOLEN: Sí, però molts homes es declaren sovint per agafar pràctica. Oh, quins ulls més blaus que tens, Frank.

Espero que sempre em miraran amb aquesta blavor, sobretot quan la gent ens vegi.

Entra LADY BRACKNELL.

BRACKNELL: Senyor Worthing! Aixequi's. Hi ha maneres molt més decoroses d'agafar lumbago.

JOHN intenta aixecar-se. Ella el reté.

GWENDOLEN: Mamà! Et prego que et retiris. Ja no tens edat per veure certes coses. I a més, el senyor Worthing encara no ha acabat.

BRACKNELL: No ha acabat què, si es pot saber?

GWENDOLEN: M'acabo de comprometre amb el senyor Worthing, mamà.

BRACKNELL: Perdona, però tu no estàs compromesa amb ningú. Quan ho estiguis, jo o el teu pare —si la salut l'hi permet— t'ho farem saber. Per a una noia, un compromís ha de ser una sorpresa agradable o desagradable, segons el cas. És una qüestió massa important per deixar-la en mans de la persona interessada. I ara, senyor Worthing, li he de fer unes quantes preguntes. Mentre l'interrogo, tu, Gwendolen, m'esperaràs al cotxe.

GWENDOLEN: Mamà!

BRACKNELL: Al cotxe, Gwendolen!

GWENDOLEN va per sortir. Des de la porta envia un petó a JOHN i ell l'hi torna. Per uns instants, LADY BRACKNELL fa veure que no se n'adona. Finalment es gira.

BRACKNELL: Al cotxe, Gwendolen!

GWENDOLEN: Sí, mamà.

Surt, després d'una darrera mirada a JOHN.

BRACKNELL, *buscant al moneder un bloc i un llapis*: Pot seure, senyor Worthing.

JOHN: Gràcies, lady Bracknell, m'estimo més estar dret.

BRACKNELL: Lamento haver de dir-li que vostè no és a la llista dels pretendents amb possibilitats. Tot i així, no tindria cap inconvenient a incloure'l si les seves respostes fossin les que vol sentir una mare amb veritables sentiments. Vostè fuma?

JOHN: Bé, sí... He d'admetre que fumo.

BRACKNELL: Me n'alegro. Els homes bé s'han d'entretenir amb alguna cosa. Si tots els anglesos fumessin, no hi hauria tants vicis. Edat?

JOHN: Vint-i-nou anys.

GWENDOLEN: Bona edat per casar-se. Sempre he dit que un home que es vol casar ho ha de saber o tot o res. Quina és la seva situació des d'aquest punt de vista?

JOHN, *després d'un dubte*: Sóc dels que no saben res, lady Bracknell.

BRACKNELL: Ho celebros! No m'agrada la gent que intenta dissimular la seva ignorància innata. La ignorància és com una fruita exòtica: si la remenes, el seu perfum s'evapora. Totes les teories modernes sobre l'educació són errònies. És una sort que no tinguin gaire predicament entre les classes altes: gràcies al fet que no estan educades, no hi ha violència als barris residencials. Ingressos?

JOHN: Set o vuit mil lliures l'any.

BRACKNELL: En finques o en accions?

JOHN: En accions, sobretot.

BRACKNELL: Perfecte. Val més fer inversions que ens puguin proporcionar beneficis mentre encara vivim, que no pas invertir en terres pensant en els nostres hereus. De tota manera, la propietat immobiliària dóna prestigi.

JOHN: Naturalment, també sóc propietari d'una residència rural d'uns nou-cents acres.

BRACKNELL: Una residència rural! De quantes habitacions? Bé, d'això ja en parlarem després. Suposo que a Londres també hi deu tenir casa, oi? No es pensarà que Gwendolen, una noia tan sofisticada, podrà viure sempre enmig de coses naturals.

JOHN: Bé, sóc propietari d'una casa a Belgrave Square.

BRACKNELL: Belgrave Square? Quin número?

JOHN: El cent quaranta-nou.

BRACKNELL: El costat que no està de moda. Però podria canviar.

JOHN: Qui? La moda o jo?

BRACKNELL: Les dues coses, si convé. Idees polítiques?

JOHN: Em temo que cap. Sóc un home de centre.

BRACKNELL: Posarem de dretes. És molt més clar i, al capdavant, ve a ser el mateix. I ara passem als detalls secundaris. Els seus pares viuen?

JOHN: Els he perdut. Tots dos.

BRACKNELL: Perdre'n un pot ser considerat una desgràcia. Però perdre'ls tots dos és una inadmissible falta de respecte. A què es dedicava el seu pare?

JOHN: Realment, no ho sé. Abans li he dit que vaig perdre els meus pares, però potser seria més exacte dir que ells em van perdre a mi. No sé qui sóc... Primer vaig ser abandonat, i després recollit.

BRACKNELL: Recollit?

JOHN: El difunt senyor Thomas Cardew, un home d'inclinations caritatives, em va trobar i em va posar el nom de Worthing perquè en aquell moment duia a la butxaca un bitllet de tren per anar a aquesta ciutat.

BRACKNELL: I en quin lloc el va trobar, aquest senyor?

JOHN: A dins d'un maleta.

BRACKNELL: Una maleta?

JOHN: Sí, lady Bracknell. Una maleta de cuir negre, més aviat gran, amb dues nanses i... Vaja, una maleta.

BRACKNELL: I la maleta, on era?

JOHN: Als urinaris de l'estació Victòria. La va agafar per error, creient-se que era la seva.

BRACKNELL: Als urinaris de l'estació Victòria?

JOHN: Línia de Brighton, sí.

BRACKNELL: Em deixa de pedra, senyor Worthing. Néixer en un llit equivocat o a dins d'una maleta, per més nances que tingui, em recorda massa els excessos de la Revolució Francesa. Espero que vostè no sigui republicà. I pel que fa als urinaris, considero que no són el millor bressol per a un home amb principis elevats.

JOHN: Què m'aconsella, lady Bracknell? Jo estic disposat a tot per fer la felicitat de Gwendolen.

BRACKNELL: El meu consell, senyor Worthing, és que procuri de seguida ser fill d'algú com cal. Busqui's de seguida uns pares dignes —vull dir un pare i una mare, és clar— abans que no sigui massa tard.

JOHN: No sé com posar-m'hi. Si vol, puc ensenyar-li la maleta, lady Bracknell.

BRACKNELL: Què s'ha pensat, senyor Worthing! Que jo i lord Bracknell casarem la nostra única filla —la que més hem estimat— amb una maleta d'urinari? Passi-ho bé, senyor Worthing.

Mentre LADY BRACKNELL surt, se senten al piano els acords de la marxa nupcial.

JOHN: Als seus peus, senyora. Per Déu, no pots parar de tocar aquesta marxa fúnebre, Algernon?

La música para i apareix ALGERNON.

ALGERNON: Què? Les coses no t'han sortit com tu volies? Gwendolen t'ha donat carabassa? Era evident. Es passa la vida dient que no a tot, fins i tot a les coses més innòcues.

JOHN: Sàpigues que Gwendolen la tinc al sac. Ara bé, la seva mare és una bruixa. No sé ben bé què és una bruixa, però estic segur que ella ho és. És pèrfida i monstruosa. Digues, Algernon, tu creus que d'aquí a uns anys... —diguem cent cinquanta— Gwendolen serà com la seva mare?

ALGERNON: La tragèdia de les dones és que sempre acaben assemblant-se a les seves mares. No s'hi pot fer res.

JOHN: És horrorós!

ALGERNON: Acabes de fer una observació molt lúcida!

JOHN: Ja n'estic fart, de la lucidesa. Tothom es creu lúcid, avui dia. No pots anar enlloc sense trobar-te amb persones lúcides que no paren de fer disbarats.

ALGERNON: Tens raó. Però, per cert, li has explicat a Gwendolen que tens dos noms?

JOHN: A una dona atractiva, dolça i sensible no se li pot dir la veritat.

ALGERNON: I d'aquest bandarra de germà que tens, què li has explicat?

JOHN: El penso liquidar aquesta setmana. Diré que s'ha mort a París d'un atac de feridura.

ALGERNON: És un mal hereditari. Jo t'aconsejo una pulmonia fulminant.

JOHN: No són hereditàries, les pulmonies?

ALGERNON: Per ara, no.

JOHN: Doncs el mataré de pulmonia fulminant, a París, el meu pobre germà Frank!

ALGERNON: En aquest cas, la senyoreta Cecily Cardew tindrà un gran disgust, si és cert que s'estava interessant pel teu germà.

JOHN: No pateixis. Cecily no és una nena romàntica, lamento dir-t'ho. Menja amb gana, fa esport i no li agrada gens estudiar.

ALGERNON: M'agradaria conèixer-la.

JOHN: Ni parlar-ne! Acaba de fer divuit anys i és una meravella.

ALGERNON: I ja li has explicat a Gwendolen que tens una pupilla de divuit meravellosos anys?

JOHN: Naturalment que no. Però estic segur que quan es coneguin es faran amigues i, al cap de mitja hora, germanes.

ALGERNON: Sí. Les dones sempre es consideren germanes després d'haver-se considerat moltes altres coses.

Entra GWENDOLEN.

GWENDOLEN: Algy, fes el favor de girar-te d'esquena. He de parlar en privat amb el senyor Worthing.

ALGERNON: Em sembla, Gwendolen, que no ho puc permetre.

GWENDOLEN: Algy, tu sempre adoptes una actitud hipermoral pel que fa a la vida. Sàpigues que encara no tens l'edat per fer-ho.

ALGERNON s'aparta una mica.

JOHN: Amor meu!

GWENDOLEN: Frank, no ens casarem. M'ho fa pensar la cara de la meva mare. Els pares d'avui ja no escolten les opinions dels seus fills. El respecte que abans es tenia pels fills s'ha perdut del tot. La influència que tenia sobre la meva mare la vaig perdre als tres anys. Però vull que sàpigues que encara que ella m'obligui a casar-me amb un altre, el meu amor per tu no morirà mai.

JOHN: Gwendolen, amor meu!

GWENDOLEN: La història romàntica dels teus orígens, que la meva mare m'acaba d'explicar amb comentaris més aviat impertinents, m'ha somogut profundament. El teu nom m'atrau d'una manera irresistible. La simplicitat del teu caràcter et fa exquisidament incompreensible per a mi. Tinc la teva adreça de Londres. Em vols donar la de fora de Londres?

JOHN: Manor House, Woolton, Hertfordshire.

ALGERNON, *que ha estat escoltant atentament, s'apunta l'adreça al puny de la camisa.*

GWENDOLEN: Espero que hi hagi un bon servei de correus. Fins quan seràs a Londres?

JOHN: Fins dilluns.

GWENDOLEN: Gràcies, Algernon. Ja et pots girar.

JOHN: Em permets, amor meu, que t'acompanyi al cotxe?

GWENDOLEN: Naturalment.

JOHN *i* GWENDOLEN *surten.*

ALGERNON: Lane!

Entra LANE.

LANE: Senyor.

ALGERNON: Un xerès, Lane.

LANE: Sí, senyor.

ALGERNON: Demà aniré a bunburitzar.

LANE: Molt bé, senyor.

ALGERNON: Prepara'm l'equipatge. Un esmòquing, un conjunt d'esport... Com sempre.

LANE: Sí, senyor.

ALGERNON: Demà serà un gran dia, Lane.

LANE: No n'hi ha mai, de grans dies.

ALGERNON: Lane, ets un perfecte pessimista.

LANE: Faig el que puc per complaure'l, senyor.

LANE *surt.* *Entra* JOHN.

JOHN: És tan sensible i intel·lectual aquesta noia! L'única dona que m'ha interessat en tota la meva vida.

ALGERNON *es posa a riure.*

JOHN: De què rius, si es pot saber?

ALGERNON: De res. És un riure nerviós. Pateixo pel pobre Bunbury.

JOHN: Si no prens precaucions, aquest Bunbury et farà una mala passada un dia d'aquests.

ALGERNON: M'agraden les males passades. Són les úniques amb sentit de l'humor.

JOHN: Una altra bestiesa. No pares de dir-ne.

ALGERNON: Faig com tothom.

JOHN se'l mira indignat i surt. ALGERNON encén un cigarret, llegeix l'adreça que ha escrit al puny de la seva camisa i somriu.

TELÓ

ACTE SEGON

Jardí a Manor House. Una escala de pedra grisa condueix a la casa. El jardí, disposat a la manera antiga, és ple de roses. Època de l'any, juliol. Cadires de vimet al voltant d'una taula coberta de llibres, sota un tell frondós.

MISS PRISM *seu a tocar de la taula. Més enrere, CECILY rega les flors.*

PRISM: Cecily, Cecily! Per què vol deixar sense feina el jardiner? No veu que els plaers intel·lectuals l'estan esperant? Aquí té la gramàtica alemanya. Li prego que l'obri per la pàgina quinze. Repetirem la lliçó d'ahir.

CECILY: L'alemany no m'agrada. És una llengua que no prova a ningú. Jo, després d'una lliçó d'alemany, em trobo lletja.

PRISM: Ahir, abans d'anar-se'n a Londres, el seu tutor em va recomanar especialment l'alemany. Sempre que se'n va a Londres me'l recomana. I amb els maldecaps que li fa passar el senyor Worthing, el seu pobre germà, vostè ja hauria de parlar perfectament la llengua germànica!

CECILY: I l'oncle John hauria de permetre que aquest pobre germà seu vingués a passar una temporada aquí. Podríem exercir damunt d'ell una influència benèfica. Estic segura que vostè, miss Prism, l'exerciria. Vostè sap alemany i geologia, i aquestes coses poden canviar un home de dalt a baix.

CECILY agafa el seu diari i es posa a escriure.

PRISM: Em sembla que no podria influir en un caràcter tan feble i voluble. Però encara que pogués no ho faria. Jo no aprovo la mania moderna de voler convertir en bones les persones dolentes. Cadascú ha de recollir els fruits que ha sembrat. I ara deixi el seu diari, Cecily. Realment, no entenc per què s'entesta a escriure un diari.

CECILY: L'escric per registrar-hi els prodigiosos secrets de la meva vida. Si no, no els recordaria.

PRISM: La memòria, benvolguda Cecily, és l'únic diari que no ens abandona mai.

CECILY: Vostè no n'ha escrit mai cap?

PRISM: No. Però quan era jove vaig escriure una novel·la.

CECILY: Una novel·la? Vostè és una dona de talent! Suposo que no devia tenir un final feliç. A mi no m'agraden les novel·les que s'acaben bé. Em deprimeixen.

PRISM: Els dolents eren castigats i els bons trobaven la felicitat. L'argument ho exigia.

CECILY: Potser sí, però ho considero una injustícia! I la va publicar?

PRISM: Ai las, no! El manuscrit es va perdre. No el vaig poder trobar per enlloc. Però tot això la distreu de la feina.

CECILY, *alegre*: Veig que s'acosta el reverend Chasuble.

PRISM: El reverend Chasuble! D'això se'n diu una sorpresa agradable.

Entra el REVEREND CHASUBLE.

CHASUBLE: Com estem aquest matí? Suposo que bé, oi, miss Prism?

CECILY: Ara mateix, miss Prism es queixava d'una mica de migranya. Em penso que li aniria molt bé fer un tomb amb vostè pel parc, reverend.

PRISM: Cecily, jo no m'he queixat pas de cap migranya!

CECILY: Ho sé, benvolguda miss Prism, però he notat ins-

tintivament que vostè en tenia i això m'ha preocupat fins al punt de no poder-me concentrar en l'alemany.

CHASUBLE: No seria més exacte dir que a vostè no li agrada estudiar?

CECILY: Té tota la raó. No m'agrada gens.

CHASUBLE: No ho entenc. Si jo tingués la sort de ser deieble de miss Prism, estaria sempre pendent dels seus llavis. Parlo metafòricament —una metàfora manllevada a les abelles. Ehem! Suposo que el senyor Worthing encara no ha tornat de Londres.

PRISM: No l'esperem fins dilluns a la tarda.

CHASUBLE: Oh, sí, ja no recordava que acostuma a passar els diumenges a Londres. Ell no és un d'aquests homes obsedits només per la diversió, a diferència, pel que sembla, del seu desgraciat germà. En fi, no vull destorbar més Egèria i la seva pupilla.

PRISM: Egèria? Jo em dic Laetitia, reverend.

CHASUBLE: Era una simple al·lusió clàssica, manllevada als autors pagans. Tindrè el gust de veure-la a la pregària del vespre?

PRISM: Em sembla, benvolgut reverend, que faré un tomb amb vostè. Ben mirat, sí que tinc una mica de migranya, i caminar em pot anar bé.

CHASUBLE: Serà un plaer, miss Prism!

PRISM: I mentrestant, Cecily, estudiï's la lliçó d'economia política. El capítol de la caiguda de la rupia se'l pot saltar. És massa sensacionalista. Fins i tot els problemes monetaris tenen un costat melodramàtic.

MISS PRISM i CHASUBLE surten.

CECILY: A passeig l'alemany! A passeig la geografia! A passeig l'economia política!

Entra MERRIMAN.

MERRIMAN, *donant una targeta a* CECILY: El senyor Frank Worthing acaba d'arribar de l'estació. Porta equipatge.

CECILY: «Frank Worthing, Albany Street.» El germà de l'oncle John! Li ha dit que el senyor Worthing és a Londres?

MERRIMAN: Sí, senyoreta. M'ha semblat que això el contrariejava. M'ha fet saber que necessitava urgentment parlar amb vostè en privat.

CECILY: Diguei al senyor Frank Worthing que passi. I, després, vagi preparant l'habitació dels convidats.

MERRIMAN: Sí, senyoreta.

MERRIMAN surt.

CECILY: Mai no m'he trobat cara a cara amb una persona realment dolenta. Espero que no em decebi. Fóra horrorós que tingués el mateix aspecte que la gent bona.

Entra ALGERNON.

CECILY: Doncs sí, Déu meu!

ALGERNON, *traient-se el barret*: Si no vaig errat, vostè deu ser la meva petita cosina Cecily.

CECILY: Doncs vostè va totalment errat. Jo, de petita, res. Sospito que, fins i tot, sóc més alta que la majoria de les noies de la meva edat. Però deixant de banda aquest detall, té raó: sóc la seva cosina Cecily. I pel que he vist a la targeta, vostè és el germà de l'oncle John, el meu cosí Frank, el bala perduda cosí Frank.

ALGERNON: Oh! Jo, un bala perduda? Vostè es pensa que jo sóc un bala perduda?

CECILY: Doncs si no ho és, vostè ens ha estat enganyant d'una manera ignominiosa. Espero que vostè no porti una doble vida fent veure que és un depravat i vivint com un home decent. Això seria hipocresia.

ALGERNON: Oh! Bé, durant un temps vaig ser una mica eixelebrat.

CECILY: Sí, n'he sentit parlar.

ALGERNON: De fet, ara que ho diu, una mica depravat sí que ho vaig ser; modestament, és clar.

CECILY: No em sembla un motiu d'orgull, tot i que segurament deu haver estat una experiència molt agradable per a vostè.

ALGERNON: És molt més agradable estar aquí amb vostè.

CECILY: Però no acabo d'entendre per què ha vingut. L'oncle John no tornarà fins dilluns a la tarda.

ALGERNON: Quina llàstima! Jo, precisament, hauré d'agafar el primer tren de dilluns al matí. Tinc una cita de negocis i no hi puc faltar per res del món!

CECILY: Faltar a les cites és fonamental si es vol conservar una mica d'interès per la vida. I a més, li convindria esperar l'oncle John i concertar amb ell els detalls de la seva emigració.

ALGERNON: La meva què?

CECILY: La seva emigració. Ha anat a Londres a comprar-li l'equip.

ALGERNON: Un home com ell, que no té cap gust per a les corbates?

CECILY: Em sembla que a Austràlia les corbates no li faran cap falta.

ALGERNON: Austràlia? Abans, morir!

CECILY: Millor si ho té tan clar. L'altre dia, mentre sopàvem, l'oncle John deia precisament que vostè hauria de triar entre Austràlia i l'altre món.

ALGERNON: Per les notícies que en tinc, i no precisament estimulants, Austràlia ja és a l'altre món! Prefereixo aquest.

CECILY: Però és prou bo, vostè, per merèixer viure-hi?

ALGERNON: Em temo que no. I per això vull que vostè em reformi. Aquesta podria ser la seva missió a la vida, cosina Cecily.

CECILY: Em temo que aquesta tarda no tindrè temps.

ALGERNON: O sigui que aquesta tarda m'hauré de reformar jo sol? I en dejú!

CECILY: Oh, quin cap, el meu! Com puc haver oblidat que per començar una nova vida cal una alimentació sana i nutritiva? Vingui amb mi.

ALGERNON: Gràcies. Però abans doni'm una flor. No puc menjar sense una flor al trauc.

CECILY: Una Mariscal Niel?

ALGERNON: No. Una rosa rosa.

CECILY: Per què?

ALGERNON: Perquè vostè és com una rosa rosa. La seva bellesa és igualment esplendorosa.

CECILY: Miss Prism assegura que la bellesa és un parany.

ALGERNON: Un parany on voldria caure qualsevol home amb dos dits de seny.

CECILY: Jo no voldria pas que un home assenyat caigués al meu parany. De què parlaríem, després?

Entren a la casa. Al cap d'uns instants, arriben MISS PRISM i CHASUBLE.

PRISM: Vostè viu massa sol, reverend. S'hauria de casar.

Puc entendre els misantrops, però no els donantrops!

CHASUBLE: Miss Prism, no mereixo aquest neologisme.

Recordi que l'Església primitiva ja estava en contra del matrimoni.

PRISM: Aquesta és, precisament, la raó per la qual l'Església primitiva ha deixat d'existir. I vostè no sembla adonar-se, reverend, que un home tossudament solter acaba esdevenint una temptació pública permanent.

CHASUBLE: Però un home casat no és tan atractiu com un solter?

PRISM: Un home casat només és atractiu per a la seva dona.

CHASUBLE: He sentit a dir que, sovint, ni per a ella.

PRISM: Això depèn de la capacitat intel·lectual de la dona.
Per això cal collir-les madures. Les joves són massa verdes.

CHASUBLE: Verdes?

PRISM: És una metàfora manlevada a l'horticultura. On deu ser Cecily?

Entra JOHN, amb cara tenebrosa i vestit de dol rigorós.

PRISM: Senyor Worthing!

CHASUBLE: Senyor Worthing!

PRISM: Quina sorpresa! No l'esperàvem fins dilluns!

JOHN, *donant-los la mà tràgicament*: Sí, he tornat abans d'hora. Com està, reverend?

CHASUBLE: Bé, gràcies. Però... aquesta tristesa a la cara...

Espero que no sigui el signe de cap terrible calamitat.

JOHN: El meu germà.

PRISM: Un altre disbarat?

CHASUBLE: Un altre pas en fals?

JOHN: No. O potser sí. El pas definitiu. És mort.

CHASUBLE: El seu germà s'ha mort?

JOHN: Per sempre.

PRISM: És l'escarment que es mereixia! Espero que aprengui la lliçó.

CHASUBLE: Senyor Worthing, li faig avinent el més sincer dels meus condols. Sempre li quedarà el consol d'haver estat el més generós i noble dels germans.

JOHN: Pobre Frank! Tenia molts defectes, sí, però tot i així és molt trist.

CHASUBLE: L'ha pogut assistir en el moment del seu traspàs?

JOHN: No. Ha mort a l'estranger. A París. M'ho ha comunicat per telèfon el director del Grand Hotel. Pulmonia fulminant.

PRISM: Qui la fa, la paga.

CHASUBLE: Caritat, miss Prism, caritat! Ningú no és perfecte. Jo mateix, per exemple, sóc particularment sensible a les dames... al joc de dames, vull dir. Sàpiga, senyor Worthing, que faré una al·lusió directa a aquesta tràgica desgràcia familiar al meu sermó de diumenge vinent. El meu sermó sobre la simbologia del mannà pot ser adaptat a totes les circumstàncies, tant les joïoses, com —en aquest cas— les tristes. L'he predicat en tota mena de celebracions, bateigs, confirmacions, dimecres de cendra i festes patronals. La darrera vegada va ser a la Catedral, en pro de la Societat per a la Prevenció del...

JOHN: Ara que parla de bateigs, reverend. Suposo que vostè sap batejar.

CHASUBLE: Què? Batejar? Naturalment! És una de les nostres feines ineludibles, encara que les classes populars no vulguin entendre que hagi de ser remunerada com Déu mana. Però digui, senyor Worthing. Ha de fer batejar algun nen? Ho entenc: el seu germà, tot i ser solter...

JOHN: No, no es tracta de cap nen. Si aquest vespre no té cap altre compromís, voldria que em bategés a mi.

CHASUBLE: Però no el van batejar quan era petit?

JOHN: No me'n queda ni el més mínim record.

CHASUBLE: Té dubtes?

JOHN: No en tinc cap certesa. Hi ha cap impediment?

CHASUBLE: No, no. La immersió és una pràctica perfectament canònica per als adults.

JOHN: La immersió?

CHASUBLE: O també l'aspersió, si vostè és aprensiu als banys. Digui, a quina hora li aniria bé?

JOHN: A les cinc, per exemple, si no ho té ple.

CHASUBLE: Perfecte! I ara, benvolgut senyor Worthing, el deixo lliurat al seu dolor fraternal. Pensi, però, que sovint les desgràcies són benediccions que Déu ens envia disfressades.

PRISM: Aquesta, ni tan sols disfressada.

Venint de la casa, entra CECILY.

CECILY: Oncle John, quina alegria! Ja tornes a ser aquí!

Però, per què vas vestit així? Vés a canviar-te de seguida!

PRISM: Cecily!

CHASUBLE: Filla meva... Pobra filleta...

JOHN besa CECILY al front.

CECILY: Què et passa, oncle? Per què fas aquesta mala cara? Si tens mal de queixal, te'l faré passar donant-te una sorpresa. Endevina qui tenim al menjador!

JOHN: Qui?

CECILY: El teu germà Frank. Acaba d'arribar.

JOHN: Quina bestiesa! Ja no tinc cap germà!

CECILY: Oh, no ho diguis, això! Hagi fet el que hagi fet, no pots renegar d'ell! Li diré que vingui, i així us podreu reconciliar.

CECILY surt corrents cap a la casa.

CHASUBLE: D'això se'n diu un bon cop de teatre!

PRISM: Ara que ja estàvem resignats, aquest cop de teatre em sembla personalment desolador.

JOHN: El meu germà al menjador? No entenc res. Ho trobo del tot absurd!

Entren ALGERNON i CECILY.

JOHN: Déu meu! És ell!

ALGERNON: Germà meu, he vingut de Londres per dir-te queestic penedit de tots els disgustos que t'he donat, i que m'he decidit a canviar de vida.

Ofereix la mà a JOHN, que la refusa.

CECILY: No li dones la mà al teu propi germà?

JOHN: No! I ell sap perfectament per què.

CECILY: No siguis rancuniós, oncle! Tothom té alguna virtut, fins i tot ell. Frank m'ha parlat d'un amic seu, un tal Bunbury, que ell cuida amb abnegació renunciant a les pròpies diversions i...

JOHN: T'ha parlat de Bunbury?

CECILY: Sí, i del seu terrible estat de salut.

JOHN: N'hi ha per posar-se frenètic.

ALGERNON: Reconec totes les meves culpes però, francament, esperava una rebuda més entusiàstica, sobretot tenint en compte que és la primera vegada que vinc aquí.

CECILY: Oncle John, si no li dones la mà al teu germà Frank no t'ho perdonaré mai!

JOHN: Mai?

CECILY: Mai!

JOHN: Molt bé. Però serà la darrera vegada.

ALGERNON i JOHN es donen la mà.

CHASUBLE: Ve't aquí una reconciliació perfecta. Em sembla que ara valdria més deixar els dos germans en la intimitat.

PRISM: Sí, Cecily. Acompanyi'ns.

CECILY: Ara mateix, miss Prism. La meva missió reconciliadora s'ha acabat.

PRISM: No faci judicis prematurs.

CECILY: Sóc molt feliç.

MISS PRISM, CECILY i CHASUBLE surten. Al mateix temps entra MERRIMAN.

JOHN: Em faràs el favor d'escampar la boira ara mateix.
No hi vull cap bunburista, aquí!

MERRIMAN: He preparat per al senyor Frank l'habitació del costat de la de vostè. M'ha semblat el més correcte.

JOHN: Què?

MERRIMAN: I hi he fet portar el seu equipatge.

JOHN: El seu equipatge?

MERRIMAN: Sí, senyor. Un bagul, tres maletes i diverses bosses de mà.

ALGERNON: Ja ho veus: només em penso quedar una setmana.

JOHN: Merriman, fes que preparin el cotxe ara mateix. El senyor Frank ha rebut un telegrama que l'obliga a tornar immediatament a Londres.

MERRIMAN: Sí, senyor.

MERRIMAN *surt.*

ALGERNON: No tens escrúpols a l'hora de dir mentides.
No he rebut cap telegrama.

JOHN: Si fossis un gentleman consideraries que l'has rebut.

ALGERNON: El meu deure de gentleman no ha estat mai contradictori amb els meus plaers. Però tenies raó: Cecily és adorable.

JOHN: No m'agrada que parlis d'ella en aquests termes.

ALGERNON: I a mi no m'agrada el teu vestuari. Quedes absolutament ridícul. Per què no vas a canviar-te? Et trobo grotesc portant dol per algú que és el teu convidat i està perfectament viu.

JOHN: Serà per poca estona. El teu tren surt a les setze i cinc.

ALGERNON: No et penses canviar? En aquest cas, és obvi que no puc abandonar un amic que està de dol.

JOHN: I si em canvio, te n'aniràs?

ALGERNON: Sí. Si no tardes gaire. No conec ningú tan lent com tu a l'hora de vestir-se, sobretot tenint en compte la pobresa dels resultats.

JOHN: La teva vanitat és ridícula, la teva conducta un ultratge, i la teva presència al meu jardí una ofensa a les meves flors. Et recordo que el teu tren surt a les setze i cinc. Et desitjo un bon dia a Londres. El teu bunburisme no ha funcionat aquesta vegada.

Se'n va cap a la casa.

ALGERNON: Em sembla que ha estat un gran èxit. M'he enamorat de Cecily. No es pot demanar més.

Entra CECILY, agafa una regadora i es posa a regar les plantes.

CECILY: Li fa res que regui els rosers? Em pensava que estava amb l'oncle John.

ALGERNON: Ha anat a ordenar que preparin el cotxe.

CECILY: Van a fer un tomb?

ALGERNON: Un tomb que s'acaba a l'estació.

CECILY: Això vol dir que ens hem de separar?

ALGERNON: Em temo que sí. Serà trist.

CECILY: Separar-se sempre és trist, sobretot separar-se d'algú a qui s'acaba de conèixer.

ALGERNON: Gràcies. Suposo que no s'enfadarà si li dic amb tota franquesa que vostè és la perfecció absoluta.

CECILY: Aquesta franquesa li fa honor, Frank. Si m'ho permet, escriuré aquesta frase al meu diari.

ALGERNON: Escriu un diari? M'agradaria llegir-ne un tros. Puc?

CECILY: No. Compregui que és una relació íntima de les meves impressions i dels meus pensaments que destinó a la publicació. Si ara ho llegís, després no compraria el

llibre. Segueixi, Frank. M'agrada molt escriure al dictat. S'ha aturat quan parlava de «la perfecció absoluta». Què més?

ALGERNON: Ehem, ehem...

CECILY: No estosseguí. Quan es dicta, s'ha de parlar amb fluïdesa i sense espasmes.

ALGERNON, *parlant molt de pressa*: Cecily, des del moment que he vist la seva incomparable bellesa, l'estimo amb bogeria, amb passió i desesperació.

CECILY: No veig per què ha de parlar de desesperació, per ara.

ALGERNON: Perquè encara no estic casat amb vostè. Es vol casar amb mi, Cecily?

CECILY: És clar que sí! Ja fa tres mesos que festegem!

ALGERNON: Tres mesos?

CECILY: Dijous els farà.

ALGERNON: Però com ens vam prometre?

CECILY: És molt senzill. A partir del moment que el meu oncle em va dir que tenia un germà bala perduda, vostè es va convertir en el tema predilecte de les meves converses amb miss Prism. No cal que li digui que un home del qual es parla contínuament acaba sent molt atractiu. O sigui que no vaig tenir altre remei que enamorar-me de vostè.

ALGERNON: I quan va ser que vam començar a festejar?

CECILY: El catorze de febrer passat. Desesperada pel fet que vostè desconeixia la meva existència, vaig decidir resoldre fos com fos aquella situació insostenible i, després d'una aferrissada lluita amb mi mateixa, li vaig dir que sí a sota d'aquest mateix arbre. L'endemà vaig comprar, en nom seu, aquest anell i aquest braçalet, i li vaig prometre que no me'ls trauria mai.

ALGERNON: Són un regal meu? No estan gens malament!

CECILY: Sí, vostè té molt bon gust i això fa que li pugui perdonar tots els seus pecats. Aquí tinc la capsula on guardo les seves cartes.

ALGERNON: Les meves cartes, estimada Cecily? Si jo no li he escrit mai!

CECILY: No cal que m'ho recordi! Me les he escrites jo. Tres per setmana, sense comptar les extraordinàries. N'hi ha que estan molt bé. Sobretot les que em va enviar després de renyir. Encara avui em fan plorar.

ALGERNON: Vol dir que hem renyit alguna vegada?

CECILY: Naturalment. El vint-i-dos de març passat. Aquí està registrat: «Avui Frank i jo hem renyit. Comprenc que era necessari. Segueix fent un temps esplèndid.»

ALGERNON: Però, per què vam renyir, si feia tan bon temps?

CECILY: Com es pot festejar seriosament si no es renyeix alguna vegada? De tota manera, el vaig perdonar al cap d'una setmana. No el podia deixar escapar amb un nom com el seu.

ALGERNON: Què té de particular, el meu nom?

CECILY: Encara que es rigui de mi, estimat meu, li confesaré que el meu somni suprem ha estat, sempre, tenir un promès que es digui Frank. Hi ha alguna cosa en aquest nom que m'inspira una absoluta confiança. Em fan llàstima les dones casades amb un home que no es digui Frank.

ALGERNON: Vol dir que no m'estimaria si —per exemple— em digués Algernon?

CECILY: Algernon? Quin fàstic!

ALGERNON: Què té de mal? És un nom exòtic...

CECILY: Podria sentir per vostè admiració i respecte, però estimar-lo...

ALGERNON: Suposo que el pastor d'aquesta parròquia deu conèixer els ritus.

CECILY: El reverend Chasuble és un pou de ciència. La té tota a dins. Figuri's que encara no ha escrit cap llibre!

ALGERNON: El vaig a veure ara mateix. És urgent, sap? Tornaré d'aquí a mitja hora.

CECILY: No em pot deixar sola tanta estona. Només li concedeixo vint minuts.

ALGERNON: Vint minuts!

ALGERNON surt corrents.

CECILY: Quin home més vital! I quins cabells que té! Escriuré al diari la seva declaració.

Entra MERRIMAN.

MERRIMAN: Una tal senyoreta Fairfax acaba d'arribar i sollicita veure el senyor Worthing. Per un afer molt important, ha dit.

CECILY: I no és a la biblioteca, el senyor Worthing?

MERRIMAN: El senyor Worthing se n'ha anat fa un moment en direcció a la rectoria.

CECILY: Digui-li a aquesta senyoreta que vingui aquí: el senyor Worthing deurà tornar de seguida. I serveixi el te.

MERRIMAN: Sí, senyoreta.

MERRIMAN surt.

CECILY: Senyoreta Fairfax! Suposo que deu ser una d'aquelles venerables velletes que col·laboren amb l'oncle John en les seves obres filantròpiques. No m'agraden gens les dones que s'interessen per les obres filantròpiques. Trobo que semblen homes.

Entra MERRIMAN.

MERRIMAN: La senyoreta Fairfax.

Entra GWENDOLEN. MERRIMAN surt.

CECILY, *anant al seuencontre*: Li prego que em permeti que em presenti jo mateixa. Em dic Cecily Cardew.

GWENDOLEN: Cecily Cardew? Un nom realment bonic. Alguna cosa em diu que serem bones amigues. Les primeres impressions no m'enganyen mai.

CECILY: És molt amable sentir per mi aquesta simpatia, sobretot tenint en compte que no ens coneixem de res. Faci el favor de seure.

GWENDOLEN, *dreta*: Li puc dir Cecily?

CECILY: És clar que sí!

GWENDOLEN: Doncs així, a mi digui'm Gwendolen. I ara em sembla que és el bon moment per acabar de presentar-me. Sóc la filla de lord Bracknell. N'ha sentit a parlar?

CECILY: Em sembla que no.

GWENDOLEN: Ho comprenc. El meu pare no és gaire conegut a fora del cercle familiar, però considero que la llar és l'univers més apropiat per als homes. Perdoni: la meva mare, que té idees molt estrictes sobre l'educació, m'ha ensenyat a ser curta de vista. Em permet que em posi les ulleres per veure-la bé?

CECILY: Oh, és clar que sí! M'agrada que em mirin en bones condicions.

GWENDOLEN: *després d'examinar CECILY amb les ulleres posades*: Vostè deu haveu vingut de visita.

CECILY: Oh, no! Jo visc aquí.

GWENDOLEN: De veritat? I la seva mare, que deu ser una dona molt gran, viu amb vostè?

CECILY: Oh, no. No en tinc, de mare. Visc amb miss Prism, que exerceix damunt meu funcions de policia.

GWENDOLEN: Policia?

CECILY: Sí. I sóc la pupilla del senyor Worthing.

GWENDOLEN: Oh! És ben estrany que mai no m'hagi dit que té una pupilla. És tan reservat! La situació comença a ser interessant, encara que també comença a no agradar-me gens. Sap? Vostè m'ha caigut molt bé des del primer

moment, però ara, Cecily, li he de confessar que m'agradaria que no fos ni tan atractiva ni tan jove. Preferiria que tingués quaranta anys i que encara fos més lletja del que solen ser-ho les persones d'aquesta edat. Sé molt bé que Frank és la rectitud personificada, però també sé que fins i tot els caràcters més nobles són sensibles als encants femenins. La història antiga i moderna ens dóna exemples constants. Si nos fos així, la història seria il·legible.

CECILY: Perdoni, Gwendolen. Està parlant de Frank? El meu tutor no és el senyor Frank Worthing, sinó el seu germà gran, John Worthing.

GWENDOLEN: Frank no m'ho havia dit, que tingués un germà. Però saber-ho em tranquil·litza.

CECILY: I li diré confidencialment que aviat seré cunyada del meu propi tutor.

GWENDOLEN: Què?

CECILY: Estimada Gwendolen, no vull tenir secrets per a vostè. Un d'aquests dies, el diari local publicarà la notícia que el senyor Frank Worthing i jo mantenim relacions destinades al matrimoni.

GWENDOLEN, *aixecant-se molt educadament*: Hi deu haver una confusió. El senyor Frank Worthing està promès amb mi. Podrà llegir la notícia al Morning Post de dissabte vinent.

CECILY, *aixecant-se amb idèntica educació*: Em sembla que la confusió la té vostè. Frank se m'ha declarat fa deu minuts. Miri.

CECILY ensenya el seu diari a GWENDOLEN, que el llegeix.

GWENDOLEN: Que és estrany! Ahir, a dos quarts de sis de la tarda, em va demanar que em casés amb ell. Tingui, li prego que verifiqui vostè mateixa l'incident.

Treu del moneder el seu diari i el dóna a CECILY.

GWENDOLEN: Sempre me l'enduc quan vaig de viatge. Al tren va bé tenir alguna cosa forta per llegir. No la voldria disgustar, benvolguda Cecily, però ja veu que el dret de prioritat em correspon a mi.

CECILY: Jo tampoc no voldria disgustar-la, benvolguda Gwendolen. Però tot fa pensar que, després de declarar-se-li, ha canviat d'idea.

GWENDOLEN: Si el pobre Frank ha caigut en un parany, el meu deure és rescatar-lo immediatament.

CECILY: Per grans que siguin els disbarats que Frank hagi fet en el passat, jo mai no els hi retrauré.

GWENDOLEN: M'alludeix a mi quan parla de disbarats? Vostè és una presumptuosa. Tal com ho sent. En ocasions com aquesta, és un deure moral dir les coses que es pensen. I un plaer, a més a més.

CECILY: Està suggerint, senyoreta Fairfax, que he fet caure Frank en una trampa? Ja n'hi ha prou de miraments! A mi m'agrada dir les coses pel seu nom!

GWENDOLEN: Ah, sí? Això demostra que vostè no pertany a l'aristocràcia.

Entra MERRIMAN amb el servei del te.

MERRIMAN: El te com de costum, senyoreta Cardew?

CECILY: Sí, com de costum.

MERRIMAN disposa la taula.

GWENDOLEN: Hi ha llocs interessants aquí per fer excursions, senyoreta Cardew?

CECILY: Oh, sí, una pila! Des del cim d'aquella muntanya es veuen cinc comtats.

GWENDOLEN: Cinc comtats! Quin horror! No suportó les aglomeracions.

CECILY: I per això viu a Londres, naturalment.

GWENDOLEN: Té un jardí preciós. I ple de flors! Ho trobo extraordinari. Però si hagués de viure aquí, m'agafaria una crisi.

CECILY: Suposo que es refereix a allò que els diaris anomenen la crisi agrícola. Li puc oferir una tassa de te, senyoreta Fairfax?

GWENDOLEN: Sí, gràcies.

CECILY: Sucre?

GWENDOLEN: No, gràcies. Tal com vostè pot comprovar cada dia, no és bo per a la línia que ara es porta.

CECILY: Pa amb mantega o pastes?

GWENDOLEN: Pa amb mantega, si us plau.

CECILY posa pastes al plat i el dona a MERRIMAN.

CECILY: Merriman, faci el favor de servir la senyoreta Fairfax. Després, ja es pot retirar.

MERRIMAN serveix el plat a GWENDOLEN i surt.

GWENDOLEN, *explotant*: M'ha posat quatre terrossos de sucre i m'ha fet servir pastes en comptes de pa amb mantega! La meva paciència és infinita però només dintre d'uns límits... Vostè va massa lluny, senyoreta Cardew.

CECILY: Espero que vostè hi vagi encara més, senyoreta Fairfax.

Entra JOHN.

GWENDOLEN: Frank! Estimat Frank!

JOHN: Gwendolen! Vida meva!

JOHN va per fer un petó a GWENDOLEN.

GWENDOLEN, *reculant*: Un moment! És cert que vostè està compromès amb aquesta noia?

JOHN: Amb Cecily? És clar que no! Quin acudit! Com et pot haver passat aquesta idea pel teu preciós caparronet?

GWENDOLEN: Gràcies. Ara ja pots.

CECILY: Estava segura que hi havia un error, senyoreta Fairfax. Aquest senyor que l'està abraçant és el meu tutor, el senyor John Worthing.

GWENDOLEN: Què?

CECILY: És el meu oncle John.

GWENDOLEN, *reculant*: John! Oh!

Entra ALGERNON. S'acosta a CECILY amb la intenció de fer-li un petó.

ALGERNON: Cecily, vida!

CECILY, *reculant*: Aturi's, Frank! Em pot dir si és cert que vostè està compromès amb aquesta noia?

ALGERNON: Quina noia? Gwendolen? Valga'm Déu!

CECILY: Sí, ella.

ALGERNON: És clar que no! Com et pot haver passat aquesta idea pel...?

CECILY: Gràcies. Ara ja pots.

GWENDOLEN: Estava segura que hi havia un error, senyoreta Cardew. El senyor que l'està abraçant és el meu cosí Algernon Moncrieff.

CECILY: Algernon? Vostè es diu Algernon?

ALGERNON: Lamentablement, no ho puc negar.

CECILY: Oh!

GWENDOLEN: I vostè realment es diu John?

JOHN: Si volgués ho podria negar. Sóc capaç de negar qualsevol cosa. Però confesso que em dic John i que tota la vida me n'he dit.

GWENDOLEN: Ens han enganyat vilment! Pobra Cecily!

CECILY: Pobra Gwendolen!

GWENDOLEN: Ara sí que ens podem considerar germanes, oi?

S'abracen. JOHN i ALGERNON, nerviosos, passegen amunt i avall.

CECILY: Tinc ganes de fer-li una pregunta al meu tutor.

GWENDOLEN: Bona idea! És just la que jo volia fer al senyor Worthing. Digui, on és el seu germà Frank? Les dues li hem donat paraula de casament i per a nosaltres és de vital importància saber on és ara.

JOHN: Gwendolen... Cecily... Em resulta molt violent haver de ser franc i dir, amb tota franquesa, que no tinc cap germà Frank.

CECILY: Cap?

JOHN: Cap ni un!

GWENDOLEN: No ha tingut mai un germà o alguna cosa així?

JOHN: Mai. Ni d'una manera aproximada.

GWENDOLEN: Així, si Frank no existeix, em sembla que vostè i jo, Cecily, ens hem compromès amb ningú.

CECILY: No és una situació gaire còmoda, trobar-se de cop en aquesta solitud extrema.

GWENDOLEN: Anem a dins. No crec que s'atreveixin a seguir-nos.

CECILY: És clar que no. Els homes són covards.

CECILY i GWENDOLEN van cap a la casa.

JOHN: Suposo que, de tot això, tu en dius «bunburitzar».

ALGERNON: Sí. I acabo de fer la millor demostració de la meva carrera.

JOHN: No tens cap dret a bunburitzar aquí.

ALGERNON: Tinc el dret de fer-ho aquí i on sigui. Qualsevol bunburista seriós ho sap.

JOHN: Bunburista i seriós? Déu meu!

ALGERNON: Sí. Es pot ser seriós fins i tot en la frivolitat.

Tu no ho entens perquè ets un home de naturalesa trivial.

JOHN: Però em queda la satisfacció de saber que el teu amic Bunbury ha quedat cremat. A partir d'ara ja no et podràs escapar tan sovint.

ALGERNON: I què en direm, del teu germà? Com t'ho faràs, ara, per justificar les teves escapadetes a Londres?

JOHN: No és el teu problema. I et recordo que ja hauries de ser a l'estació.

ALGERNON: No voldràs que me'n vagi sense sopar. Ningú viatja sense sopar, tret dels vegetarians i gent així. I a més, he quedat amb el reverend que a quarts de sis seria a la parròquia perquè em bategi amb el nom de Frank.

JOHN: Treu-te del cap aquesta bestiesa! Jo he quedat amb ell a les cinc, i fóra absurd que ens diguéssim igual. I d'altra banda, jo em puc fer batejar perquè amb una història com la meva no tinc cap certesa que ho estigui. Tu en canvi, ja estàs batejat.

ALGERNON: Sí, però ja fa molts anys. Em conec i sé que la meva naturalesa ho suportarà perfectament. La meva decisió no es basa en un dubte, com la teva. Prendre una decisió dubtosa et pot costar molt car. Recorda que aquesta setmana un parent teu ha mort d'una pulmonia fulminant.

JOHN: Em vas dir que no és un mal hereditari.

ALGERNON: Això era abans. Ara és hereditari i contagiós. La ciència no para d'avançar pel bé de la humanitat.

TELÓ

ACTE TERCER

Sala d'estar de Manor House.

GWENDOLEN i CECILY són a la finestra, mirant cap al jardí.

GWENDOLEN: El fet és que no ens han seguit. Això demostra que encara els queda una mica de vergonya.

CECILY: Estan prenent el te. Sembla un senyal de penediment.

GWENDOLEN: Em fa l'efecte que no es recorden de nosaltres. Per què no tus una mica?

CECILY: No estic gens refredada.

GWENDOLEN: Descarats! Ens estan mirant!

CECILY: Quin atreviment! Vénen cap aquí!

GWENDOLEN: Hem de mantenir un silenci digne.

CECILY: Naturalment.

Entren ALGERNON i JOHN cantussejant. No diuen res.

GWENDOLEN: El nostre silenci digne no els fa gens d'efecte.

CECILY: No gens.

GWENDOLEN: No hem de ser les primeres a parlar.

CECILY: Per res del món.

GWENDOLEN: Em permet una pregunta personal, senyor Worthing? De la seva resposta en depenen moltes coses.

CECILY: Gwendolen, el seu seny és encomiable. Senyor Moncrieff, tingui l'amabilitat de contestar una pregunta: per què s'ha fet passar pel germà del meu tutor?

ALGERNON: Perquè la volia conèixer.

CECILY, a GWENDOLEN: Sembla una resposta satisfactòria, no creu?

GWENDOLEN: Sí, si està disposada a creure-se'l.

CECILY: No me'l crec. Però això no disminueix en res la bellesa de la resposta.

GWENDOLEN: És veritat. En matèries importants, compta molt més l'estil que la sinceritat. Senyor Worthing, quin explicació em pot donar de l'existència imaginària d'aquest germà seu? Era una excusa per poder anar a veure'm a Londres més sovint?

JOHN: No ho hauria de dubtar, senyoreta Fairfax.

GWENDOLEN: Justament vull aclarir els meus dubtes. Aquest no és un moment per les ambigüitats diplomàtiques. (A CECILY:) Les seves explicacions em semblen del tot convincents, sobretot la del senyor Worthing. Té un no sé què de veritat.

CECILY: Em sento més que satisfeta amb la del senyor Moncrieff. Només la seva veu ja inspira confiança.

GWENDOLEN: Creu que els hem de perdonar?

CECILY: Sí. Vull dir no.

GWENDOLEN: És veritat! Ho havia oblidat. Hi ha principis irrenunciables. Qui els ho diu? No és un tràngol agradable.

CECILY: I si els ho diguéssim alhora?

GWENDOLEN: Bona idea! Joestic molt acostumada a parlar quan parlen els altres. Si vol donaré l'entrada.

CECILY: Endavant.

GWENDOLEN dóna l'entrada amb la mà.

GWENDOLEN i CECILY: Els seus noms encara són un obstacle insuperable.

ALGERNON i JOHN: Els nostres noms? Aquest és el problema? Però si aquesta tarda ens fem batejar!

GWENDOLEN, a JOHN: Renunciarà a la seva identitat per mi?

JOHN: Ho faré.

CECILY, a ALGERNON: Serà capaç de sotmetre's a una prova tan dura només per complaure'm?

ALGERNON: Ho faré.

GWENDOLEN: Que n'és d'absurd, parlar de la igualtat dels sexes! A l'hora d'autosacrificar-se, són millors que nosaltres, les dones.

JOHN: Ho som.

JOHN i ALGERNON es donen la mà.

CECILY: Tenen moments de coratge físic dels quals les dones no en sabem absolutament res.

GWENDOLEN, a JOHN: Vida meva!

CECILY, a ALGERNON: Vida!

Les dues parelles corren a abraçar-se. Entra MERRIMAN. En veure el panorama, intenta controlar les seves ganes de riure.

MERRIMAN: Lady Bracknell.

JOHN: Déu dels cels!

Entra LADY BRACKNELL. Les dues parelles se separen. MERRIMAN surt.

BRACKNELL: Què significa això, Gwendolen?

GWENDOLEN: Senzillament, que el senyor Worthing i jo ens acabem de prometre en matrimoni.

BRACKNELL: Vine aquí, i seu. Immediatament. Els dubtes són indicatiu de decadència mental en el jove, i de feblesa física en els vells. (A JOHN:) Senyor meu, un cop he sabut —després de corrompre amb un grapat de penics la meva cambrera de confiança— que la meva filla havia volat, he decidit seguir-la immediatament sense importar-me gens haver de viatjar en un tren de càrrega i dei-

xar el meu pobre marit sota els efectes soporífers de la lectura del Projecte per a la Reforma de l'Extensió Universitària i en la més absoluta ignorància de les coses que passen, tal com acostumo a fer. Suposo que amb tot això ja deu haver entès nítidament que estic irreversiblement inclinada a fer que s'acabin ara mateix les relacions entre vostè i la meva filla.

JOHN: Jo ja he donat la meva paraula a Gwendolen, lady Bracknell!

BRACKNELL: Com si no ho hagués fet, senyor meu! I ara et toca a tu, Algernon! Algernon!

ALGERNON: Sí, tia Augusta.

BRACKNELL: És aquí on viu el teu amic malalt, el senyor Bunbury?

ALGERNON: Oh, no! Bunbury no viu aquí. Bunbury és en un altre lloc, ara. De fet, és mort.

BRACKNELL: Mort? Des de quan? Deu haver estat una mort extremadament sobtada, suposo!

ALGERNON: Oh! L'he mort aquesta mateixa tarda. Vull dir que el pobre Bunbury ha mort aquesta tarda.

BRACKNELL: I de què, si es pot saber?

ALGERNON: Bunbury? Ha fet plaf.

BRACKNELL: Plaf? Ha estat víctima d'un atemptat revolucionari? No sabia que el senyor Bunbury s'interessés per la legislació social. Però si era així, ja li està bé, per morbós.

ALGERNON: Estimada tia Augusta, volia dir que Bunbury estava condemnat per la medicina moderna i que, per tant, no li ha quedat altre remei que morir-se.

BRACKNELL: Opino que tenia una confiança excessiva en els metges. Però sigui com sigui, ara que el senyor Bunbury ha posat terme a la seva indecisió, em pot dir, senyor Worthing, qui és la senyoreta que s'ha deixat la mà inadvertidament entre les del meu nebot?

JOHN: És la senyoreta Cecily Cardew, de qui sóc tutor.

ALGERNON: Li he donat la meva paraula de casament, tia Augusta.

BRACKNELL: Què?

CECILY: El senyor Moncrieff i jo ens hem compromès en matrimoni, lady Bracknell.

BRACKNELL: No sé si és gràcies a una especial composició de l'aire, però em sembla que aquesta regió supera espectacularment la mitjana estadística nacional de paraules de matrimoni. Senyor Worthing, té alguna relació aquesta persona amb les estacions de Londres? Només li demano informació. Fins ahir, no tenia la més petita idea que hi hagués famílies o persones que tinguessin els seus orígens en una terminal.

JOHN: La senyoreta Cardew és la néta del difunt senyor Thomas Cardew, amb cases al 149 Belgrave Square, Londres; a Gervase Park, Dorking, Surrey; i a Sporrán, Fifeshire.

BRACKNELL: Tot això no sona gens malament. Ho pot documentar?

JOHN: Tinc a la seva disposició tots els certificats oficials que acrediten el naixement, el bateig, la confirmació i totes les vacunes i malalties que ha sofert la senyoreta Cardew.

BRACKNELL: Les persones que viuen tan intensament sempre m'han semblat vulgars. (*S'aixeca.*) Anem, Gwendolen, és l'hora del tren. Però encara que només sigui pro forma, em pot dir, senyor Worthing, quin patrimoni té la senyoreta Cardew, per modest que sigui?

JOHN: Unes cent trenta mil lliures en paper d'Estat. Res més. Passi-ho bé, lady Bracknell. Encantat de saludar-la.

BRACKNELL, *tornant a seure*: Senyoreta Cardew, ara que me la miro amb més deteniment, em sembla que vostè és una noia interessant. Vingui aquí. A veure: un vestit massa senzill, uns cabells massa naturals... Però, tot això, una bona modista i un mal perruquer ho arregla-

rien de seguida. Faci'm el favor de girar-se. No, només de perfil. Ja m'ho imaginava! El punt feble de la nostra època és la manca de principis i, consegüentment, la vaguetat del perfil. Aixequi el mentó. No sap que l'elegància depèn sobretot de la manera com es porta el mentó?

ALGERNON: Això són prejudicis de l'alta societat.

BRACKNELL: No diguis mal de l'alta societat, Algernon: no en tenim cap de més elevada. Només en parlen malament les persones que no hi tenen accés. No sé si sap, Cecily, que Algernon està carregat de deutes. Però jo no sóc gens partidària dels matrimonis per interès, i la prova és que quan lord Bracknell es va casar amb mi jo no tenia cap fortuna. Tenint en compte tot això, em sento en l'obligació de donar el meu consentiment.

ALGERNON: Gràcies, tia Augusta.

BRACKNELL: Ara, Cecily, si vol, em pot fer un petó.

CECILY, *besant-la*: Gràcies, lady Bracknell.

BRACKNELL: Des d'ara, em pots dir tia.

CECILY: Gràcies, tia Augusta.

BRACKNELL: I et faig saber que, francament, no estic a favor dels prometatges llargs. És una imprudència temerària que els nuvis tinguin temps de coneixe's. Cal que us caseu de seguida.

JOHN: Lamento la interrupció, lady Bracknell, però aquest compromís és impossible. Jo sóc el tutor legal de la senyoreta Cardew i no es pot casar sense el meu consentiment. I no el penso donar.

BRACKNELL: Puc saber per què?

JOHN: Lamento haver de parlar amb franquesa del seu nebot, però tinc indicis evidents que és un impostor.

BRACKNELL: Un impostor? Ha estudiat a Oxford!

JOHN: No li queda ni el benefici del dubte. Aquesta mateixa tarda, aprofitant la meva absència, s'ha presentat aquí fent-se passar pel meu germà i, amb aquesta falsa identi-

tat, ha alienat l'afecte de la meva pupilla. Tot això queda més agreujat encara pel fet que jo ni tinc germans ni n'he tingut. La meva decisió és taxativa: no consento.

BRACKNELL: Vingui aquí, Cecily. Quants anys té?

CECILY: De veritat divuit. Però públicament dic vint.

BRACKNELL: I bé que fa. De tota manera, ja li falta poc per ser major d'edat. Es pot esperar uns mesos.

JOHN: Vostè ignora, lady Bracknell, que l'avi de la senyoreta Cardew va disposar en testament que la seva néta només serà major d'edat a efectes hereditaris quan faci trenta-cinc anys.

BRACKNELL: Això no és cap objecció. Trenta-cinc anys és una bona edat: a Londres, moltes dones s'hi queden per tota la vida. Estic convençuda que Cecily serà molt més atractiva que ara. L'acumulació és beneficiosa en tots els terrenys.

CECILY: M'esperaràs fins als trenta-cinc, Algernon?

ALGERNON: Prou que ho saps, Cecily! I tu?

CECILY: Si he d'esperar més de cinc minuts, em poso frenètica. Jo no sóc puntual, i és lògic que no suporti la impuntualitat del altres. I encara menys a l'hora de casar-me.

ALGERNON: Doncs, què hem de fer, Cecily?

CECILY: No ho sé, senyor Moncrieff.

BRACKNELL: Benvolgut senyor Worthing, tenint en compte la impaciència vital de la senyoreta Cardew, li prego que reconsideri la seva decisió.

JOHN: Tot depèn de vostè, lady Bracknell. Autoritzi el meu casament amb Gwendolen, i jo autoritzaré el de Cecily amb el seu nebot.

BRACKNELL: Compregui que no puc acceptar aquest mercadeig.

JOHN: Així, tots quatre estem condemnats a un celibat tan apassionat com dolorós.

BRACKNELL: No pas la meva filla. Anem, Gwendolen. Ja se'ns deuen haver escapat cinc o sis trens.

Entra el REVEREND CHASUBLE.

CHASUBLE: Tot és a punt per a les cerimònies de bateig.

BRACKNELL: Amb nou mesos d'anticipació? No ho troba una mica prematur?

CHASUBLE: Aquests senyors han manifestat el seu desig de ser batejats immediatament.

BRACKNELL: A la teva edat, Algernon? Et prohibeixo formalment que perdís el temps i els diners d'una manera tan absurda.

CHASUBLE: He de considerar que les cerimònies queden anul·lades?

JOHN: Sí. Després de tot el que ha passat, ja no cal que em faci batejar.

CHASUBLE: Vagi amb compte, senyor Worthing: no es deixi encisar per l'heretgia anabaptista. Li puc deixar llegir uns quants sermons meus on refuto aquestes doctrines nefastes. Però com que veig que la salvació de les seves ànimes ha deixat d'interessar-los, tornaré a la meua parròquia. Miss Prism m'espera a la sagristia des de fa més d'una hora.

BRACKNELL: Miss Prism, ha dit?

CHASUBLE: Sí, senyora.

BRACKNELL: I aquesta miss Prism és, per casualitat, una dona repel·lent que presumeix de dedicar-se al magisteri?

CHASUBLE: Miss Prism és una dona extremadament culta, la veritable imatge de la respectabilitat.

BRACKNELL: Ve a ser el mateix. Em pot dir quin lloc ocupa en la seva vida, reverend?

CHASUBLE: Sóc solter, senyora!

JOHN: Miss Prism, lady Bracknell, és des de fa tres anys la institutriu i amiga de la senyoreta Cardew.

BRACKNELL: Vull parlar amb ella.

CHASUBLE: Doncs ara arriba. Miri.

Entra MISS PRISM, sufocada.

PRISM: Reverend, fa més de dues hores que l'espero a la sagristia.

BRACKNELL: Prism?

MISS PRISM, en veure LADY BRACKNELL, està a punt de desmaiar-se. Mira al seu voltant, com si volgués fugir.

BRACKNELL: Vingui aquí, miss Prism. On és el nen?

PRISM: El nen?

BRACKNELL: Fa vint-i-vuit anys, miss Prism, vostè va sortir de casa de lord Bracknell, al 104 de Grosvenor Square, portant un nen a dins d'un cotxet. I no va aparèixer mai més! Al cap d'unes setmanes, la policia va trobar el cotxet abandonat als voltants de Londres. A dins hi havia el manuscrit d'una novel·la en tres volums, d'un sentimentalisme fastigós. Però ni rastre del nen. Què en va fer del nen, miss Prism?

PRISM: No ho sé, lady Bracknell. Li juro que no ho sé! Li explicaré què va passar. Aquell dia de memòria infausta vaig treure el nen a passejar, com sempre. Duïa una maleta una mica vella, més aviat gran, on volia guardar el manuscrit d'una novel·la que havia escrit en els meus moments de lleure, tan escassos. Però, per una malaurada distracció que mai no em perdonaré, vaig posar el manuscrit al cotxe, i el nen a la maleta.

BRACKNELL: I què en va fer de la maleta? Vull saber on la va deixar!

PRISM: A la consigna.

BRACKNELL: De quina estació? Vinga!

PRISM: L'estació Victòria, línia de Brighton.

JOHN: Perdonin un moment. Torno de seguida.

Surt.

CHASUBLE: El seu tutor, senyoreta Cardew, és un home molt impressionable. Seria el lector ideal de molts escriptors moderns.

Entra JOHN portant una maleta.

JOHN: És aquesta? Miri-se-la bé abans de contestar, miss Prism. De la seva resposta depèn la felicitat de moltes vides.

PRISM: Ho sembla. Ratllada. Socarrimada. Les meves inicials al costat del pany. Sí, és la meva maleta! L'he trobat a faltar molt, i estic molt contenta de recuperar-la.

JOHN: Sàpiga que recupera molt més que una maleta. El nen que hi havia a dins sóc jo!

PRISM: Vostè?

JOHN, *tirant-se-li al coll*: Mare!

PRISM, *reculant*: Sóc soltera, senyor Worthing!

JOHN: No estàs casada? Sóc un fill de...?

CHASUBLE: Qui pot tirar la primera pedra? Per ventura el penediment no neteja per sempre la màcula d'un instant insensat? Hi ha d'haver una llei per als homes i una altra per a les dones?

JOHN: Té raó, reverend. Et perdono, mare.

PRISM: S'equivoca, senyor Worthing! Pregunti a lady Bracknell qui són els seus pares!

BRACKNELL: No sé si li agradarà saber-ho. Vostè és fill del senyor Moncrieff, casat amb la meva pobra germana Caroline i, per tant, germà gran d'Algernon.

JOHN: Algernon és el meu germà? Sempre ho he dit que tenia un germà! I tu que no t'ho volies creure, Cecily! Amics meus, aquest és el bala perduda del meu germà!

ALGERNON: Saps molt bé que jo sempre he mirat de comportar-me amb tu com un germà.

CECILY: Vida meva! I ara que ja no ets qui eres, em pots dir com et dius de veritat?

JOHN: Tia Augusta, vostè ho deu saber. Digui la veritat.
Sense compassió.

BRACKNELL: Et devien posar com al teu pare, segons
s'acostuma a fer.

JOHN: I el meu pare, el marit de la seva germana, com es
deia?

BRACKNELL: No ho recordo. A la família, sempre li dèiem
«general». Però estic segura que devia tenir un nom.

JOHN: I tu, Algy, no recordes com es deia el nostre pare?

ALGERNON: Es va morir quan jo encara no tenia un any.
No vam tenir temps de dir-nos res.

JOHN: Ja ho tinc! Consultarem un anuari militar de l'època!

Agafa un llibre de la prestatgeria.

BRACKNELL: Potser no hi apareixerà. El general era un
home pacífic, així que sortia de casa.

JOHN, *fullejant l'anuari*: Mallan... Magley... Macbohm...
Quins noms! Markby... Migsby... Mobbs... Moncrieff!
Tinent el 1840, capità, tinent coronel, coronel, general
l'any 1869. Noms, Frank-John! Ho veus, Gwendolen?
No t'ho havia dit, que em deia Frank? Em dic Frank de
veritat!

BRACKNELL: Sí. Ara ho recordo, que el general es deia
així, i entenc per què no m'agradava gens aquest nom.

GWENDOLEN: Frank! Frank meu! Sempre he sabut que
no et podies dir de cap altra manera!

JOHN: Gwendolen, és terrible per a un home adonar-se
que s'ha passat tota la vida dient la veritat, i només la ve-
ritat. Em perdones aquest error?

GWENDOLEN: Et perdono si em promets que t'esmenaràs.

JOHN: T'ho juro!

CHASUBLE: Laetitia!

PRISM: Frederick! Per fi!

JOHN: Gwendolen! Per fi!

BRACKNELL: Nebot meu, em sembla que comences a donar signes de trivialitat.

JOHN: Al contrari, tia Augusta, ara acabo d'entendre, per primera vegada, la vital Importància de Ser Frank.

TABLEAU

TELÓ FINAL

FITXA D'ESTRENA

La importància de ser Frank va ser estrenada al Teatre Condal de Barcelona per la Companyia de l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona el 20 de setembre de 1983.

Repartiment

JOHN WORTHING
ALGERNON MONCRIEFF
REVEREND CANON CHASUBLE
LANE, *majordom*
LADY BRACKNELL
GWENDOLEN FAIRFAX
CECILY CARDEW
MISS PRISM, *institutriu*

Víctor Pi
Jordi Armengou
Eugeni Soler
Ferran Castells
Jaume Villanueva
Àngels Aymar
Montse Puga
Ferran Castells

Escenografia i figurins

Teresa Martí
Quim Magrinyà
Josep M. Pagès
Francesc Rodellas
Jaume Vidal
Josep M. Diéguez
Julio Álvarez
Jaume Melendres

Il·luminació

Ajudants de direcció

Direcció

TAULA

LA IMPORTÀNCIA DE LES FORMES PRENYADES O L'HOME DEL GIRA-SOL AL TRAU.	7
NOTÍCIA BIOBIBLIOGRÀFICA . . .	13
LA IMPORTÀNCIA DE SER FRANK	15
ACTE PRIMER .	19
ACTE SEGON. . .	37
ACTE TERCER . .	59
FITXA D'ESTRENA	71

COL·LECCIÓ POPULAR DE
TEATRE CLÀSSIC UNIVERSAL

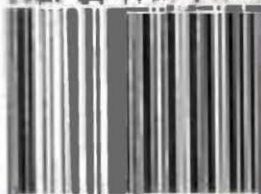
Darrers títols publicats:

41. John Millington Synge, *Genets cap a la mar i Les bodes del llammer*
42. Friedrich Schiller, *Maria Estuard*
43. Bernard Shaw, *Comandant Barbara*
44. Luigi Pirandello, *Aquesta nit improvisem*
45. Arthur Schnitzler, *La Cactus Verda*
46. Pierre de Marivaux, *El triomf de l'amor*
47. Carlo Goldoni, *L'hostalera*
48. Friedrich Schiller, *Els bandits*
49. Almeida Garrett, *Fra Luís de Sousa*
50. Henrik Ibsen, *Casa de nines*
51. Arthur Schnitzler, *Anatol. La megalomania d'Anatol*
52. Bernard Shaw, *L'home i les armes*

Escrita i estrenada l'any 1895 i publicada el 1899, *La importància de ser Frank* sol ser considerada la millor obra teatral de Wilde. Comtè escenes dignes de figurar en la més selectiva de les antologies del teatre universal. L'obra és una metaparòdia, una paròdia de paròdies. L'autor hi aplica fins a les últimes conseqüències el seu dogma estètic segons el qual només de la forma artística pot néixer una altra forma artística. Wilde fa servir molt en aquesta obra l'homofonia i les associacions de paraules. Ja en el títol mateix, *The Importance of Being Earnest*, juga amb el nom Ernest i l'adjectiu *earnest*, «seriós», «formal».

Presentem en aquest volum l'excel·lent versió catalana, feta per Jaume Melendres, de *La importància de ser Frank*, títol que evita l'absurda translació literal *La importància de dir-se Ernest*. El llibre va precedir d'un pròleg del traductor, el qual fa referència als diversos muntatges que ha fet d'aquesta obra.

ISBN 84-7794-945-4

9 788477 945451